

# Jenny Mastoraki (1949-2024)

Vuit poemes  
Traducció: Jaume Almirall

## *Peatge*

### II

Ens enfonsem més i més profundament  
dins nostre.  
Desxifrem els sons  
del silenci total  
i els crits dels colors  
ens fereixen.  
La lluna escomet per les escletxes  
i saqueja les cambres.  
Ara i sempre  
el poeta  
a les bastides i a les obres  
assegura amb claus i dents  
l'esperança.

## La decadència

La decadència  
no té terminis temporals.  
Ve com una citació extrajudicial  
i així senzillament  
et treu els mobles al carrer.  
Al teu voltant la canalla  
observen encuriosits  
el respatller de la teva cadira  
on en un rampell  
de l'adolescència  
haves escrit:  
Mentides — Mentides — Mentides.  
Finalment  
carregues només el llit  
en una motocicleta que passa  
i et trasllades  
en una adreça desconeguda.

## *La parentela*

### La porta

Ara, sobre la porta caiguda  
passen i pengen les seves cançons  
lligades amb cintes de colors  
com exvots d'alguna  
Mare de Déu de tal, la miraclera.  
El poeta tragina  
la porta sobre l'esquena  
calla.  
El veuràs alguna vegada doncs  
que camina vinclat  
o que passa de costat pels carrerons  
i aquell barrot  
tort  
deixa profundes marques  
sobre l'asfalt.

### Les mil i una nits

Ja no em resulta fàcil  
ni desitjable  
escriure versets.  
Entorn estan a l'aguait els morts  
amb ganxos i ganivets retorçats  
i el lloc escumeja de potassa.  
M'ho deien, que al final  
Xahrazad va vomitar-los com petroli,  
els contes.  
Així en els temps difícils  
agafo un cistell de bolets  
i represento  
la Bella del bosc.  
Al començament sembla una mica  
com si et tiressis de cap  
des de la paret.  
Més endavant t'hi acostumes i t'agrada.

## *Històries de les profunditats*

### La roba

Les proves van estar sempre al jardí de l'assassí,  
esquinçades amb un glavi perfecte, com aixovar submergit a les  
maresmes, com si algú les hagués escampat sense pensar-hi mentre fugia.  
Esclavines, sedes i fustanys, amb l'esplendor que aleshores calia,  
Mudades tèbies que s'havien xopat de perfums i sorolls,  
samarretes de nadó blanques, faixes pectorals amb ganivetades esparses i  
fistons, i aquella roba fràgil que en deien  
en altre temps camisoles.

Les morts, de somni, i l'autor, innocent.  
Amb una ferida cega, com finestra que es premia  
tan sols a les nits.

### Què deia aquella carta

Però quan algú et parla amb temors, veus d'uns que s'han perdut  
en coves horribles i maresmes —

tu pensa sobretot què pot voler dir, quin és el  
cadàver esquarterat que amaga en el seu soterrani, quins petons  
amb mossegada i assassinats, nit sorda, que silenciosament esquincen  
combois (obscurits amb feixucs tendals,  
i a les rodes draps o cotó), quins desigs il·lícits,  
ràbia, xiuxiueigs, udols, focs artificials en fossats de sants patrons,  
venjadors que el deixen xop de sang quan dorm, quin és el  
lladre, en fi, en un profund dormitori de bronze, ofegat en el lli  
i que plora —

i perdona'l, sobretot tingues-li simpatia,  
estimat Artur o Alfons.

## *Amb una corona de llum*

No hi hagué cap més son...

La roba de color guinda, la carmesí, la de mudar que ella té, aquella  
que no fa per anar de viatge,

s'ha post dins l'aigua.

Bella llacuna, llit blanc, la seva fugida dura, allà  
la lluita, els cobertors pàl·lids, l'agitació, la  
terrible vinguda de l'Esperit Sant que farà resplendir.

I com a l'alba s'enfonsa el petó, al fons al fons  
l'inoblidable tallant, i com en somnis pecant,  
el gemec —

En el son d'una dona que tingué por,  
la jugular, com una cançó vermella, se li descoloria.

Ara ja només falta que s'espatlli...

Aquí, en el lloc de la matança novament, sobre les petjades dels densos  
amors una altra vegada, i encara que frissessin per perdre's, viatgers,  
per ciutats i camps amens.

Les baixades mentida, els trajectes, com escassejaren  
els trajectes, l'aire tan rar, la immobilitat,  
cap camí, a les serres a les muntanyes, cap fugida,  
només diví ofec —

nedadors al fons de la sorra, tal com cega,  
en artèria cega  
udola la sang.

Jenny Mastoraki. 1972. *Διόδια [Peatge]*. Atenes: Kedros.

Jenny Mastoraki. 1978. *Το σόι [La parentela]*. Atenes: Kedros.

Jenny Mastoraki. 1983. *Ιστορίες για τα βαθιά [Històries de les profunditats]*. Atenes: Kedros.

Jenny Mastoraki. 1989. *Μ' ένα στεφάνι φως [Amb una corona de llum]*. Atenes: Kedros.